

12.b

A harmadik. De csak időrendi sorban. Ti voltatok a harmadik osztályom. Azt gondoltam rutin lesz, hisz „oly tapasztalt vagyok már”! De nem. Más volt, mint az előzőek. Minden osztály más: új arcok, új személyiségek, új egyéniségek, új tehetségek. Az indulás hasonló volt az előzőhöz, mert augusztus végén még úgy volt, hogy másik osztályt kapok – ahogy az pár évvel korábban is történt, de ahogy akkor sem, most sem úgy lett. – Titeket nyertelek meg. Igen mondhatom, hogy nyertelek, mert most már bevallhatom, hogy a kicsik nagyon cukik, de úgy érzem, nagyobbakkal könnyebb nekem. Főleg, hogy Nyisztor tanár úr már előkészítette – jól előkészítette – a terepet. Utólag belátom azért ez nem mindig igaz. Mármint, hogy könnyebb a nagyobbakkal. Olyan egyéniségek vagytok egytől-egyig, akik tudják, mit akarnak, és ha valamit elhatároztatok, akkor nem könnyű attól eltérő útra terelni benneteket. Ez az öntudatosság (makacsság) jó, de nem mindig. Én tudom. Én is ezzel küzdök sokszor. Ha a kitűzött cél irányába hajt titeket és attól nem hagy eltántorítani, akkor jó. Mindig legyen célotok! Kellenek rövidtávú, parciális célok, és kell, legyen egy hosszú távú célotok, ami motivál, inspirál, előre hajt, amit el kell érni!

No, de hogy is volt? A 10. év elején (2015. szeptember) még Nyisztor által szervezett osztálykiránduláson kezdtünk ismerkedni egymással. Mert lássuk be, teszi órakon, főleg másik csoporttal összevonva, csak felületesen ismerhetjük meg egymást. Bejártuk észak Magyarország egy szegletét: megmásztuk a Kékest; megtekintettünk egy kilátó tornyot, alulról, mert még nyitás előtt érkeztünk; megtapasztaltam, milyen komoly emberek vagytok az Oxigén kalandparkban, milyen bátrak a lányok a függőhídon... Recsk hatása alá kerültünk, majd egy könnyed lillafüredi barlangtúra után felfrissültünk a miskolctapolcai barlangfürdőben. Szilvásváradon megtapasztaltam milyen komolytalanok is tudtok lenni, ha beszabadultok egy játszótérre... De a látnivalók megtekintése és egy kellemes túra után egy felejthetetlen pizstráng ebédet költöttünk el. Hm, azóta is összefut a nyál a számban, ha rágondolok. ...Eger, Koppány előadása a várban...

Három év az érettségiig. Akkor még soknak tűnt, de így utólag visszatekintve milyen gyorsan eltelt. Mondjuk, a java még hátra van! A lényeg. Az érettségi. Ne vegyétek zokon tőlem, de nagyon nem tudok aggódni értetek e tekintetben, mert jók vagytok. Mindenki meg fogja ugrani a lécet, mint Tóth Dani Fosburyval a 163-at! ;-) Kívánom, hogy legalább olyan jól sikerüljön, mint az idei első féléves bizonyítványotok, amikor is az osztályátlag 4,46 volt és szinte mindenki 4,00 fölött volt. Sok mindent terveztem veletek, mondjuk sok mindent meg is valósítottunk. A Temetőt kétszer is kitakarítottuk! Biztos olyan jól csináltuk... vagy inkább azért, mert mindkétszer csak az osztály fele volt ott?! Voltunk vízisielni: Gúz, milyen kitartóan próbálkoztál a wakeboard-val, a kis teknős meg ott figyelte az egyik rámpán. Az éjszakai túra. Olyan hosszan szerveztük, hogy hárman már nem bírtátok kivárni és elmentetek egy „próba” túrára. Végül, csak a Kőhegyet másztuk meg, de egy fantasztikus szalonasütéssel koronáztuk meg az eseményt. Ágálatok ellene, de örülök, hogy az Experidance-t is megnéztük, ráadásul a 100 tagú cigányzenekar húzta a talpalávalójukat! Ne feledjük az Erdélyi osztálykirándulást, a fantasztikus látnivalókat és a jó ízű beszélgetéseket Szovátán és a lépcsősoron és azt, hogy Nyisztor Gergő is jöhetett velünk akkor még „külsősként”! Erzsébet tanárnő programjai is említést érdemelnek, a Futura tudományos játszóház Mosonmagyaróváron, vagy a reptérlátogatás, ahol betekintheztünk a kulisszák mögé. Elfogytak a rendelkezésre álló karaktereim, pedig még sorolhatnám: a Refináltak labdarúgó sikereit a Fair Play Kupákon, városi és egyéb focibajnokságokon... Jó volt veletek! Isten áldása legyen rajtatok és kíséren utatokon!

Tsőő Tsajok. Of.

Köck Gábor
osztályfőnök

Bálint István

1200 szabad karakter és megannyi gondolat. Nehezebb, mint gondoltam. De próbáljuk meg! Bálint István vagyok, lassan 20 éves. A gyönyörű Szentendre belvárosában koptatom a macskaköveket idestova tizenhét éve és öt éve tartozom az SZRG diákjai közé. Refis éveim kezdetén még nem volt sok elképzelésem a jövőmmel kapcsolatban, de az évek során elkezdett érdekelni a német nyelv, az újságírás és a videózás. Emellett régóta foglalkoztat minden, ami a futball világában történik, így sok gondolkodás után úgy döntöttem, hogy a Károli Gáspár Református Egyetem kommunikáció szakára jelentkezem, azzal a reménnyel, hogy egyszer talán a Nemzeti Sport hasábjain tudósíthatok nektek a magyar válogatott első EB győzelméről. Ezen a ponton szeretném kifejezni köszönetemet Domokos Ildikó tanárnőnek és Sípos Dávid tanár úrnak, hogy emlékezetes óráikkal és támogatásuk által irányt adtak a továbbtanulásomat illetően. Most pedig nektek szeretnék köszönetet mondani, kedves osztályom, kedves barátaim. Ugyanis nektek köszönhetem a sok-sok szép élményt, a sok nevetést, a rengeteg „legenda” szállóigét, valamint azt, hogy még a legszürkébb reggeleken is mindig jó kedvre derítettetek. Sok mindenről írnék még, de lassan már el is fogynak a karakterek. Köszönöm ezt a felejthetetlen öt évet!

Battyányi Gergő

Elhanyagolható nyelvérzésem ellenére az iskolánk idegen nyelvi osztályában kezdtem gimnáziumi pályafutásomat. Az osztályunk nagyon szépen összerázódott, köszönhetően a szokásoshoz képesti +1 évnek, másrészt a sok közös (igaz, sokszor iskolánk hitvallásával összeegyeztethetetlen) programnak és emlékeknek. Legnehezebbnek a 0.-at éreztem a rengeteg angolóra, és a túl kevés szinten tartó óra miatt. Azt kell, hogy mondjam, hogy az érettségi nagyon hamar eljött, hamarabb, mint gondoltam volna. Az iskola fiatalságának üzenném, hogy nem éri meg halogatni a tanulást, mert „messze van még az érettségi”, mert sajnos nem... Hogy Pallos Éva tanárnő szavaival éljek: Morgen, morgen, nur nicht heute, sagen alle faulen Leute. (Ezzel két A4-es oldalt kellett teleírnom, nagyból ennyi a némettudásom... ja! Még jelenteni is tudok ám!) Egyfelől örülök, hogy lezárom végre életem e szakaszát. Másfelől viszont félelemmel tölt el az érettségi gondolata, többek között azért, mert hiába járok ötödik éve gimnáziumba, még így is csak a szerencsén és az isteni gondviselésen múlik, hogy ne legyen a véleményem „Tartalmi elem nulla pont!” Érti, aki érti...

Benkő Fanni Valéria

Benkő Fanni vagyok, bár nem hinném, hogy ne ismernél. Tudod, én vagyok a lány, aki egyszer DPR elnök volt, aki mindig szerette a közösségi alkalmakat, és aki bármikor odament ahhoz, aki sírt a lány mosdóban. 1998.04.03-án születtem és 15 évre rá a Szentendrei Református Gimnázium mellett döntöttem. Az elmúlt öt év számomra sokszor kemény leckéket adott, de szerintem mindenki megvívta a maga csatáit naponta. Minden nehézség ellenére, szerettem az osztályomat, és természetesen életre szóló barátságok is kötettek, amikért nagyon hálás vagyok. A Refinek rengeteg tudást, élményt, barátságot, és az Istennel való kapcsolatot köszönhetem. Tanáraimnak hálás vagyok, mert megmutatták nekem, hogy a tudás egy hatalmas kincs és ezt nem szabad veszni hagyni. Az élmények, amelyekkel gazdagodtam, felejthetetlenek és igyekszem őket elraktározni az emlékezetemben. Osztályfőnökeimnek szintén sokat köszönhetek, mert sok mindent tanulhattam tőlük „kevés idő” alatt, mely tudást remélem, az életben kamatoztathatom. Ami a jövőbeli életemet illeti, egyelőre a Károli Gáspár Református Egyetem szociológia szakára jelentkeztem. De ismervé saját magamat tudom, hogy kacifántos úton fogok elérni a végcélomhoz. Mivel az nem más, mint a Magyar Táncművészeti Egyetem divattánc szaka, mely csak a következő évben indul. Az itt maradó ifjú brigádnak meg nagyon sok türelmet és kitartást kívánok!

Bilibok Dániel

Sziasztok! Bilibok Dánielnek hívnak, de az 5 év alatt rengeteg becenévvel áldottak meg a barátaim, például: Bilbo, Bulibok, Gyíkar, Homár, Dili, és még sorolhatnám. Alapvetően egy lusta ember vagyok, szabadidőmben a déli harang kelt fel, de hogy valami pozitívumot is említsek magamról, imádok focizni, akkor is, ha a labdakezelésem nem ér fel a lelkesedésemhez. Nehéz felidézni ezt az 5 évet, mert arra nem emlékszem, hogy mit vacsoráztam, de volt szerencsém olyan élményekkel gazdagodni, melyeket életem végéig őrizni fogok, ilyenek a sítáborok, az erdélyi osztálykirándulás és a sulis kalandok, a részleteket pedig inkább nem fejtem ki. Sok mindent adott nekem ez az iskola, megismerkedhettem új emberekkel, sokukkal jó baráti viszonyba kerültem, megtanított türelmesnek lenni és megtanított velem rengeteg alvással kapcsolatos pozíciót a kissé kényelmetlen iskolai padon. Külön köszönöm Gizi néninek a rengeteg repetát, a tanáraimnak a sok éves munkát, az osztályfőnöknek az igazolással kapcsolatos rengeteg haladékot, türelmet, a szüleimnek az iskolai szendvicset, összegezve köszönök minden pozitívumot és negatívumot, ami által azzá az emberré válhattam, amit nem szégyellek senki előtt! Köszönöm, hogy az olvasással időt szántál rám, Áldás Békesség!

Cseresnyés Dorottya

Hát. Hát igen. Egyszerűbb volna újrakezdeni: firkálatlan énekeskönyv-lapokkal, ropogósra vasalt, tiszta-szagú köpennyel. Pőre tudatlanságunktól pirulva, ki-kihagyó lélegzettel megtenni az első karcapásokat abban a metszőn hideg tengervízben, melynek metronóm-szerű lüktetése félszeg állandóságként simul gyermekbőrünk láthatatlan redőibe. Méla tekintetek úsznak ebben a végtelennek tetsző folyamban, s csak apránként sejtik meg, miféle partot tapogat a lábuk ujjá. A sós légből érezni a keserű-földszag képlékenységet. Létezik a más. A rongyos köpeny. A tarkán daloló énekeskönyv. Valahogy úgy vagyok én is, mint Ottlik Bébéje: „Szinte kíváncsiság volt bennem, hogy mi lesz, olyan bizonyosra vettem a változást, a fordulatot; mert a lelkem mélyén ismertem jól annak a lágyan hullámozó, sodródó mozgásnak a rejtett törvényeit, ami a létezésemet hordozta.” Csuda dolog felnőni; az élet pillanatnyi káprázata.

Eötvös Anna

1999. május 24-én születtem, Budapesten. Tanulmányaimat 2005-ben kezdtem meg a Szent András Általános Iskolában. 2013-ban sikeres felvételem által bekerültem a Szentendrei Református Gimnázium nyelvi osztályába. Nagyon örülök, hogy a nyelvi osztályba jelentkeztem, mert jól megtanultam németül és 2015-ben nyelvvizsgát is szereztem ebből a nyelvből. 2016-ban előrehozott érettségit tettem angolból és németből is. 2017-ben szereztem meg a jogosítványomat, amelynek sokszor osztálytársaim örülnek a legjobban. Szerettem, hogy az osztályunk kicsi volt, mert így sokkal családiasabb volt a hangulat. Sosem fogom elfelejteni a gólya kirándulást, az erdélyi kirándulást, a közös osztályprogramokat, a lyukas órai kávézásokot és hogy igaz barátokra lelhettem ebben iskolában. Számomra a legszebb élmény a szalagavató volt. Elég bizonytalanul éreztem magam az osztályban, amikor a többségnek már határozott elképzelései voltak a tovább tanulással kapcsolatban, mert nekem nem voltak konkrét terveim. Egy dolgot tudtam, hogy bármivel is szeretnék majd a jövőben foglalkozni, boldog szeretnék lenni. Nekem a zene jelenti a boldogságot. Második korom óta zongorázom és a jövőben sem tervezem abbahagyni a zenélést. Nagyon köszönöm tanáraimnak és osztályfőnökeimnek, hogy segítettek az évek során tudásom megszerzésében. Kettős állampolgárságomnak köszönhetően 2018 februárjában felvételt nyertem az floridai Rollins College-ba ahol művészet menedzsmentet fogok tanulni.

Fazekas Anna Franciska

Én 2009-ben ötödikesként kerültem a Refibe. Két bátyám lépteit követtem a kapukhoz. Élveztem, hogy velük sétálhatok reggelenként suliba. Ötödikben megismertem a legjobb barátomat. Hatodikban egyszer az egyik órán nem mertem válaszolni a tanár kérdésére, mert féltem, hogy rosszat mondok... jó lett volna a válasz... azóta fáj... xD Hetedikben küszködtem az angollal. Nyolcadikban részt vehettem egy nemzetközi projekten, melynek keretein belül fejleszthettük nyelvtudásunkat és nemzetközi kapcsolatokat építhettünk külföldi utazások során. Életem egyik legnagyobb élménye volt! Nyolcadik után átmentem nyelvi osztályba, „nulladikban” barátkoztam az új társakkal! Kilencediktől az angol az életem. Tizedikben művésznék titulálom magam, ezenfelül lehetőséget kapok az iskola színjátszó csoportjával fellépni a Nemzeti Színházban az Ádámok és Évák Ünnepe, ifjúsági program keretén belül. Tizenegyedikben kitalálom, hogy animáció szakra szeretnék menni. Tizenkettedikben a vizsgák között próbálom túlélni egzisztenciális kríziseimet. Továbbra is animáció szakra szeretnék menni, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemre. 9 év... Rengeteg EMLÉK! Tanárok, akiknek HALÁS vagyok! Osztálytársak, akiket NEM FELEDEK. Leckék, amik egy ÉLETRE szólnak. Köszönöm!

„Sic parvis magna.” - Sir Francis Drake

Garas Dániel

2013 egy nehéz év volt számomra. Külföldről jöttem vissza Magyarországra, a nyelvvel és a tanítási rendszerrel nem voltam tisztában. Az érezhető volt, hogy hátrányból kezdtem az első tanévet, mert külföldön a nyelvtanulás volt a prioritás. Ezért is mentem nyelvi osztályba, hogy visszarázódjak a magyar rendszerbe és hogy megszerezsem a nyelvvizsgámat. A tanároknak sokat köszönhettem, például, segítettek mindenben, amit kértem tőlük. Az osztályközösség is nagyon összetartó volt. Most, 12.-ben már úgy tekintek vissza az elmúlt 5 évre, hogy minden, amit csináltam, megérte. Persze voltak esetek, mikor összevesztünk, de azokon is már csak nevetünk. Legemlékezetesebb élményem az osztállyal talán az erőltetett focizás volt, az a sok kupa, amire elmentünk, csak hogy utolsók legyünk. Az erdélyi kirándulás, amire még a volt OF-t is meghívhattuk. Az egyik legnagyobb sikeremet is az iskola miatt élhettem meg, felléphettem Nemzeti Színházban. A sí táborok is felejthetetlenek voltak. Terveim a jövővel kapcsolatban bizonytalanok, lesz, ami lesz. A lényeg, hogy most le kell érettségiznem. Sok sikert a következőknek és köszönöm a Refinek a jövőre való felkészítést és mind azt, ami tapasztalatot nekem adott az 5 év alatt.

Hegyesi Eszter

Eljött ez is! Az utolsó nyelvi osztály tagjaként hagyom el a Refit. De nem üres kézzel megyek el. Az 5 év során olyan kincseket gyűjthettem, amelyeket nem eszik meg a rozsda és a moly. Ebben a pár sorban 3 fontos dolgot szeretnék kiemelni.

Talán a legfontosabb, hogy igazi barátokat szereztem, akikkel a sulis élet vidámabb volt. A tartalmas beszélgetésektől kezdve a megértő hallgatásig, nagyon sok megértésre tettem szert veletek! Remélem, hogy ez az 5 év mindannyiunk számára felejthetetlen marad. Köszönöm!

Kicsit sajnálom, hogy nem lesz több nyelvi osztály, mert nekem nagyon sokat jelentett a heti 18 nyelvóra, így már rögtön az első év után letehettem a nyelvvizsgát! Nagyon sok szenvedést és erőfeszítést spórolt meg ez az év amelyben, teljes mértékben a nyelvtanulásra koncentráltunk! Biztos alapokat kaptam!

Sokan úgy emlékeznek majd rám az iskolában, hogy a köves, ásványos, földrajzos. Ritka hobbi az ásványgyűjtés, sok ember figyelmét felkellette, köztük szerencsére a tanáraimét is. Felismerték, hogy képes vagyok kiemelkedő dolgokat alkotni a témában. Így lettem földrajz OKTV-n 7. és számos pályázaton, versenyen értem el eredményt. Azt gondolom, hogy a Refi ezért más, mint a többi iskola, mert támogatja azokat, akikben ott van az akarat és az alkotás vágya. Ezúttal is köszönöm tanáraimnak a támogatást, felkészítést!

Tanulmányaimat jövőre, eddigi érdeklődésemhez híven, az ELTE Földtudományos szakán fogom folytatni.

Juhos Bendegúz Ádám

2013-ban kezdtem meg tanulmányaimat a Refiben. Az iskola utolsó nyelvi osztályának tagja vagyok, a szerződése a sulival 5 évre szól, tehát most már itt az ideje érettségizni és továbblépni. Az itt töltött idő során nagyon sok jó élmény ért. Sokat köszönhetek az iskolának, a tanároknak, többek között a nyelvvizsgáimat, a sítáborokat, sporteredményeimet és a csapatépítő programokat. Az eddigi tapasztalataim alapján azt gondolom, ha bármilyen segítségre, támogatásra lenne szükségem, az iskola kapui mindig nyitva lesznek számomra.

A sulis étel- és miszerellátás szempontjából nagyon jó helyen van, ugyanis pár perc sétára van innen a CBA, ami a büfé hiánya miatt nagyon sokszor kisegített. Most mindannyian nagy kihívás előtt állunk, hiszen számot kell adnunk eddigi tudásunkról; de ez a pár nap még legyen az ünneplés és az emlékezés. Ahogy már sokan tudjátok, reál-tantárgy párti vagyok, tehát műszaki irányban (villamosmérnöki kar) tervezem folytatni tanulmányaimat. Az alsóbb éveseknek kívánom, hogy majd ti is hasonlóan jó élményekkel lépjétek ki a Refiből és mindig verjétek el a Ferenceseket fociban.

Kerékgyártó Koppány Olivér

...talán kezdjük is a legelején. 1998.06.23., Eger. Itt születtem és éltem le életem első 10 évét, majd innét költöztünk Szentendrére édesanyámmal. A Refis éveimet 2009 őszén (még leírni is fura annyira rég volt) kezdtem meg. 9 év alatt voltam én már DPR képviselő, írtam cikket az Alfába; átéltem tornaterem-, díszudvar-, kápolna- és orgonaavatót; kijutottam Erdélybe és Németországba a csereprogramoknak köszönhetően, volt szerencsém az iskolát képviselni úszó-, foci- és sárkányhajó bajnokságokon, de említhetném akár az újévi koncerteket vagy a húsvéti kamarazenéléseket is az iskola erkélyén. Számtalan lehetőség és megannyi élmény.

Mégis számomra a legmeghatározóbb az itt töltött évek során a nyelvi-vibe való átkerülés volt. Így kerülhettem 4 év Refis diáklét után újra vissza a gólyatáborba, ismerkedhettem meg új emberekkel, akikre azóta már legjobb barátaimként és tágabb körű családomként tekinthetek...

Tanulmányaimat Budapesten, vagy Pécsen, a SOTE-n, a POTE-n, vagy a BME-n szeretném folytatni, - ezt rábízom a sorsra, vagy a ponthatárookra - majd lesz, ahogy lesz.

„Különbséget kell tenned a lényeges és a lényegtelen között. Légy szilárd, miként a szikla, ami a helyest és helytelent illeti, a lényegtelen dolgokban pedig mindig engedj másoknak!”

Lengyel Orsolya

„Egy lépés a bizonytalan jövőbe”- így éreztem általános iskola végén, amikor gimnáziumot kellett választani, és most is ugyanígy érzek, amikor egyetemre kell jelentkezni és felvételizni.

A nyelvi évnek köszönhetően hamar letettem a középfokú nyelvvizsgát és az előrehozott érettségit angolból. Sok jó élménnyel gazdagodtam az elmúlt évek során: a holland-magyar cserediák program révén ellátogattam Hollandiába, az egyik évben rendezett filmmaraton nagyon hangulatos volt és jó filmeket láttam, felejthetetlenek számomra az osztálytársaimmal töltött lyukasórai forrócsokoládézások, kávézások, fényképezős város-felfedező séták, a dolgozatok előtti lázas ismétlések az osztályteremben, könyvtárban vagy a galérián.

Tanulmányaimat orvosi egyetemen szeretném folytatni.

Molnár Réka

Mit is írhatnék, az iskolai évekről?
Itt most nem a tanár kérdez, hanem végre a diák,
Íme, néhány bennem felmerült kérdés és a válaszok.
Hogy mit tanultunk az elmúlt évek alatt?
Kitartást, amikor minden óráról órára tanultunk,
(már aki)
Szorgalmat, amikor megcsináltuk a plusz feladatokat is,
Elfogadást, amikor barátokat szereztünk,
Hitet, amikor éppen nem téged szólítanak fel felelésnél,
Büszkeséget, amikor éppen jó jegyet kaptál.
Hogy milyen élményekkel gazdagodtunk?
Mozgalmas cserediák programmal,
Csodálatos színházi előadásokkal,
Fergeteges osztálykirándulásokkal,
Kalandos esti fürdőzéssel,
Ásításoktól hangos, de annál fontosabb áhítatokkal,
Egy örök emlékké váló szalagavatóval.
És hogy mit hagynék az utókornak?
A köpeny mindig legyen kéznél, még ha nem is rajtad,
A függvénytáblázat, az atlasz a te legjobb barátod,
A rágó, a csoki életmentő tud lenni,
Csak az üljön ablakhoz, aki bírja a hideget,
Zsepit nem kell vinned, ha van egy Nórid,
Legyen, ki feldobja viceivel a napodat, mint nekem Eszter, Orsi, Dóri.
De a legfontosabb: „Carpe diem!”
(Használd fel a napot!)

Nagy Márta Flóra

1998. november 17-én születtem Budapesten, jelenleg Csillaghegyen élek családommal. A Refibe 5 évvel ezelőtt érkeztem, azelőtt a Szent András Általános Iskola tanulója voltam. Tisztán emlékszem arra a napra, amikor sikeres felvételt nyertem a Refibe. Rettenően izgatott voltam, de őszintén bevallom, kicsit tartottam az új környezettől. A gólyatábor minden aggodalmamat és kétségemet eltörölte, hiszen egy remek kis csapatba csöppentem bele. Különleges embereket ismerhettem meg és általuk megtapasztalhattam a barátság és a szeretet óriási erejét. Örök emlék marad az erdélyi osztálykirándulás, a német-magyar és a magyar-erdélyi cserediák program, a szalagavató és persze a suliban eltöltött mindennapok szórakoztató pillanatai. A nyelvi tagozat hatására sikeres előrehozott érettségit tettem németből, és pár hónapja emellé egy német nyelvvizsgát is szereztem. A gondolat, hogy szeptemberben már nem ide jövök vissza, kicsit elszomorít, de tudom valami új és izgalmas dolog elé nézek. Tanulmányaimat a Pécsi Tudományegyetemen szeretném folytatni, dietetikus szakon. Köszönöm tanárainknak a sok segítséget és nektek, refis diákoknak sikerben gazdag éveket kívánok !!

Szabó Viktória

1998. június 16-án születtem Budapesten. 2 éves korom óta Pomázon lakom a családommal. 2013-ban nyertem felvételt a Szentendrei Református Gimnáziumba. A nyelvi év végén sikeres nyelvvizsgát tettem angolból, majd tizedik végén le is érettségiztem ebből a nyelvből. Az elmúlt 5 év életem legmeghatározóbb időszaka volt. Ez idő alatt sokat kaptam az elejétől. Hideget is, meleget is, de minden okkal történt. Én ebben hiszek. Csodálatos barátokat kaptam itt, akikkel együtt csináltuk végig ezt a néha igencsak döcögős utat. Sokat tanultam itt, és ezt a tudást remélem majd a gimnázium elvégzése után kamatoztathatom is. Szeretnék köszönetet mondani tanárainknak és külön szeretném megköszönni a barátaimnak, akik mindig mellettem álltak. Tanulmányaimat a BME biomérnöki karán szeretném folytatni. Az alsobbéveseknek szeretnék nagyon sok kitartást és szerencsét kívánni a következő évekhez. Viszlát Refi!

Szappanos Márton

A szentendrei Szent András Általános Iskola után, öt évvel ezelőtt kerültem a nyelvi évfolyamba, Nyisztor tanár úr kezei alá. Válogatott sportolóként sok támogatásra és megértésre volt kezdetben szükségem. Tanáraim és az igazgató úr megértő támogatása segített a tanulás mellett magyar és nemzetközi szinten az élvonalban teniszeznem. Sosem fogom elfelejteni, amikor a délelőtti edzésemről megérkezve az iskolába dél tájéka, Nyisztor Tanár úr almát „rágcsálva”, a folyósón összefutva viccesen megjegyezte: „Mi van Marcikám, benéz-tél...?” Szerencsésnek érzem magam, hogy gimnáziumi éveimet „refis” diákként tölthettem el, két hozzám nagyon közel álló osztályfőnököm vezényletével, noha sajnos sok dologból kimaradni kényszerültem. A sport mellett, mondhatni betyár becsületből kezdtem 11.-től jól tanulni, de az igazság az, beláttam, nagyra törő terveimet tudatos készülés nélkül megvalósítani nem tudom. Javasolnám a leendő „refiseknek”, ha van lehetőségük időben választani és persze a jó kedvet nem veszítve, derűs akaratú esetleg sporttal kiegészített, hasznos éveket eltölteni. Az itt eltöltött idő alatt a magammal hozott lelki útravaló csak erősödött. Ezért, és a sok szép emlékéért, valamint az életre szóló barátságokért, kedves és segítőkész tanáraimért szeretettel fogok a gimnáziumra emlékezni. Ezt a teljes érzést kívánom azoknak, akik utánunk érkezve megpróbálják a sulis szellemiségét megérezni, komoly vagy kevésbé komoly céllal koptatni padjait. Kívánom, hogy álmaik váljanak valóra. A jövőben egy fehér köpenyben, kék latex kesztyűben képzelem el magam, remélhetőleg a következő megszólítással: „Hey! Doki!” Áldás Békességgel! Búcsúzom szeretettel, Marci!

Tóth Dániel János

Őszinte leszek, nagyon vártam már a pillanatot, hogy megírhasam búcsúbeszédemet. Azt, hogy miért, azt mindenkinek a saját fantáziájára bízom. Az, hogy mikor születtem és melyik iskolába jártam, nem túl fontos, viszont az elmúlt 9 évem érdekesebben hangozhat. Bizony, 9 év (akárhogy gondolkodom, egy 8 osztályos gimnáziumban ennél többet nem lehet eltölteni), és meg kell mondom, nagyon hamar eltelt. Úgy repült az idő, mint egy „ólomszárnyú betonbagoly”. Kezdeném mindjárt az első pár évemmel, amikor az alaptananyag mellett olyan fontos órákon tehettam szert hasznos tudásra, mint a tanulásmódszertan, vagy a latin. Hagyjuk meg, hogy ez elég egzotikusan hangzik más iskolák órarendjével összemérve. Majd jött az 5. évem, ami igazából a 0., de mondhatjuk a 9.-nek is. Ekkor osztályt váltottam, majd 2 évvel ezután megismerkedtem a biológia rejtelmével, ami rávezetett a végső döntésemre, miszerint biomérnöki pályát választok magamnak. A diplomamunkámig a Budapesti Műszaki Egyetemen vagy a Pannon Egyetemen keresztül vezet majd az út. Innen, a nyomdafesték mögül szeretném megköszönni a támogatást a tanáraimnak, és pár nagyon jó barátoknak, akikre szert tettem ebben az iskolában. (K.K.O., Sz.M.A., T. Sz., B.D. N.-B.E.)

S végre deáktársim, kik nem közs
renyhe erővel
Jártatok velem a tudomány ösvényit:
ez óra
Töletek elválaszt, szétoszlunk mostan,
egy erre,
Másik amarra megyen születése helyé-
re, holottan
Hány örömek várják édes szüleinknek
ölében!

Törköly Szabolcs

Az elmúlt évek során a végzős diákok búcsúzó szövegeit olvasva én is elgondolkodtam azon, hogy majd, mikor rajtunk lesz a sor, mit is kellene nekem ide írni. Egy do-logban voltam csak biztos mindig is: kerülni szeretném a sablonosságot. Ennek okán nem is untatnék senkit azzal, hogy hol/mikor születtem, hol tervezem folytatni a tanulmányaimat; akiket érdekelnek ezek a dolgok velem kapcsolatban azok már tudják vagy tudni fogják. Amit ennél sokkal fontosabbnak tartok, az a köszönetnyilvánítás. Mindenek előtt az osztályomnak és azoknak a diákoknak, akiknek köszönhetően az elmúlt 5 év során végig jól és megbecsülve érezhettem magam. Továbbá szeretnék köszönetet mondani a tanári kar azon tagjainak, akiknek segítségével érettebbé, talán még bölcsébbé is válhattam az itt eltöltött éveim alatt, külön kiemelve két osztályfőnökünket, Nyisztor Gergelyt és Köck Gábort, illetve Sípos Dávidot, akik közreműködésével megtekinthettem Erdély gyöngyszemeit, vitorlázhattam a Balatonon és az Adriai-tengeren, valamint 3 alkalommal is, magamat színésznek tettetve nézhettem farkasszemet a közönséggel a Nemzeti Színház nagyszínpadáról. Kíváncsian várom, hogy mit hoz életem következő fejezete, de a gimnáziumi élményeimért, az itt megszülető „szállóigékért” és az itt megismert emberekért örökké hálás leszek!

Veszely Bence

2013-ban, 14 évesen léptem át először a Szentendrei Református Gimnázium kapuját. Emlékezetes marad számomra ez a nap, ez a szeptember elseje más volt, izgatottan és vágyakkal teli indultam neki az új élményeknek. A nyelvi előkészítő évvel együtt eltöltött 5 év alatt olyan tanároktól tanulhattam, akik szeretettel fordulnak a diákjaik felé. Nagyon sokat köszönhetek Hidvégi Eszternek, aki megmutatta nekem, hogy az informatika világa igenis lehet szórakoztató, és akinek a nevetése mindig felvidít, bármikor visszagondolok rá. Az OKTV-n informatika alkalmazói kategóriában elért országos 19. helyezést nagyrészt Neki köszönhetem. Az alapvetően reális beállítottságom mellett mindig is érdekelt a fotográfia, körülbelül 6 évben kezdtem el vele foglalkozni. A fő hobbim lett és a szenvedélyem is, ami segítségével a kreativitásomat is kiélhetem. Olyan embereket ismerhettem meg itt, akiknek őszintén hálás lehetek minden tekintetben, és akik emellett a barátaim is lettek. Hálás vagyok Istennek, hogy segített a döntést meghozni, hogy ide jelentkezsek 8.osztály után. Rengeteg felejthetetlen élménnyel gazdagodtam: masszív focik, felejthetetlen sítáborok, nevetéssel teli szünetek a jogosítvány szerzésére fordított lyukasórák, stb.

Vörös Nóra

Nem is tudom milyen volt az a nap, amikor a kis, barna, majdnem fekete hajú kislány, anyukája kezét fogva, enyhe izgalommal lépett be először az iskola kapuján. Akkor a Refi is más volt még. Az emeleti kápolna belseje még a tervezők fantáziájában létezett csupán, illetve a tornaterem alaprajzai is több átfirkálással lógtak a falon. Több, anyukáján csimpaszkodó gyerek igyekezett a leendő osztályterem felé. A folyosók szűkek, sötétek voltak. A kislány számára majdhogynem követhetetlen útvonalon vonultak, a még csak fantáziájában létező helység felé. Nem tudom, hogyan érzett akkor, de talán hasonlóan, mint Kosztolányi Takács Pistája, apja kulcsát keresve. Furcsa belegondolni, hogy mindez milyen régen történt már. Azóta sok minden megváltozott. A kislányból nagylány lett, a félelemből bátorság, a sok dolgozatból tudás. Hogy miért és hogyan, arról őt kérdezzétek. De most már magabiztos léptekkel halad a folyosókon, kifelé az évek alatt felgyülemlett tárgyak és emlékek miatt zsúfolt osztályteremből. Most már csak az iskola kapujának kell kinyílnia, és akkor felszáll, a kilenc éve erősödő szárnyain.

